

18597/5

ПРИМЕРАК

ОЗБОЉИЛО

Не знам зашто се ви узбуђујете због онога што људи пишу. Шта је то према ономе што мисле, и шта раде, и шта су способни да ураде! Мален кост! Шала!

Иво Андрић

ГОДИНА I

ОБРЕНОВАЦ, ЈАНУАР 1984.

БРОЈ 1

УСТА ПУНА СТВАРНОСТИ

Омладинска штампа је ретна, али често присутна као тема која представља инспирацију и полигон за изношење ставова „бринника“ наше реалности. Ко и зашто размишља о њој?

Пре свега, то су они који налазе себе на њеним страницама у разним (не)повољним ситуацијама. Гру-

бо речено, „предмети интересовања“ омладинске штампе су (између осталог) бирократе свести и прансе и догматичари наше стварности. У суштини, ставови младе штампе разликују се од већине ставова „шарених листова“ и новина намењених малограђанском слоју наших индустријских центара, јер су много реалнији и, на несрећу (нашу наравно), много горчег и опоријег укуса.

Због исувише реалног представљања стварности, омладинској штампи су често приписивани разни „несташлуци“ због којих је трпела надровске и материјалне пацне.

Пошто и у нашој општини има омладине, а на ту чињеницу нас (нас) подсети разни догађаји, потребно је да и она има своја „уста“, која ће да причају (а имаће о чему). Једноставно желимо омладинску новину, не

именом већ генерацијски, просторно и политички препознатљиву; новину која ће писати о збивањима у нашој општини. Наравно, схватили сте: хоћемо новину коју ће млади радо читати и о њој судити.

Али мора бити јасно да ће те стране представљати лакмус који после сваке „реакције“ даје стварност, а не илузију стварности.

РЕДАКЦИЈА

5869/85

НАРКОМАНИЈА, ЗАШТО?

Зло није дело само оног који га чини; и онога је који, могавши спречити да се чини, не спречава га. — ТУКИДИД.

А ГДЕ СМО МИ

О распрострањености наркоманије у Београду, Србији и Југославији писали су много пута пре овог члана људи и стручњаци и одговорнији за тај проблем од мене.

Утицајнији и упућенији су покушали да се постарају о судбини наркомана и нису успели да остваре неке револуционарне промене. Направио се тен стидљиви, почетни корак, па зато и не очекујем да ће ово што ћу написати изазвати било какву реакцију, али писаћу јер то једино могу да учиним, иако ме „најбрижнији“ вероватно неће желети да чују.

Можда појава наркоманије у Обреновцу изгледа безазлена, а аларм који је повремено прати пренадуван, јер наркомана и нема много (тачни подаци су врло поверљиве природе, тако да се до њих не може доћи). Али како каже Живота Вељковић, психолог који је и радник диспанзера за ментално здравље у Обреновцу, није ни важан број зависника од дроге, већ је много важније има ли их или не, а у Обреновцу их статистике и стручњаци тврде, има. Живота Вељковић тврди да је наркоманија врло заразна, односно врло брзо се шири, па је због тога опасна скоро као и све остале епидемије. Јер, када би се појавио манар један случај великих богиња реакција одговорних, а и јавности би била и бурна и ефикасна, а и дрога као и велике богиње оболеле одводе у смрт. И како је крај и наркомана као и тог другог болесника исти, покушавам, али не успевам да схватим зашто се код смртних обољења праве разлике. (Наркоманију врло често замењујем речју болест и мислим да то савим с правом могу да урадим, јер човек који зависи од дроге није здрав, физички, а за разлику од осталих епидемиолошких обољења код наркоманије долази и до очигледних психичких поремећаја).

Док човек покушава да победи све остале болести, наркоманију људи (углавном врло млади) изабирају сами као решење неких својих унутрашњих конфликата, а и врло често да би се изоловали, од средине која их доводи до незадовољства, па чак и резигнације.

И онда када осете да су немоћни да помогну себи на неки безбоднији и „нормалнији“ начин млади људи се оглађују од свих проблема у себи и са стране одлазећи у неке халуцинантне светове где је све много лепше и примамљивије. Удајајући сопствену личност наркомани убијају ону своју, једину, стварну индивидуалност. Тако их привидни ужитак (који неоспорно постоји) доводи до смрти којој претходе драстични поремећаји у организму.

Али о наркоманији уосталом сви знамо доста тога. Па чак и да се врло мало зна чини ми се, да би било довољно да се учини било шта да би се наркоманима помогло. У Обреновцу је учињено врло мало, скоро ништа. Било је случајева да се наркомани обрате стручњацима у Дому здравља за помоћ, а да они онда позову милицију. Тако су се пренидали везе између оболелих и оних који су били у ситуацији да им помогну а поверење у лекарску помоћ се неповратно губило. А милиција ту мало шта може да уради. Јер, не верујем да било каква законска мера може да помогне човеку који већ зависи од хероина, или било које друге врсте дроге.

Пршле године су људи са највишим положаја у општини обећали да ће се учинити бар почетни корак у решавању проблема наркоманије. Али, као што се обично дешава обећање је остало да оптимистички брјуји у ушима оних који се залажу за помоћ наркоманима, а људи који су обећање дали вероватно су га заборавили оног тренутка када се завршио састанак на коме се решавао тај проблем (беше чини ми се нека народна изрека у вези са обећањима.)

У Обреновцу није ништа учињено да се реши проблем наркоманије, а и зашто би када тај проблем није решен ни на нивоу града, па ни републике? Зашто би ми били хуманији од осталих Зашто? у злу да заостајемо за другима?

П. С. (Навијачи и остали, Комунист, 21. X. 1983.) „...друштво за сада само навија: за наркомане, да се излече; за остале, да то не постану. Ваља изаћи на терен и борити се. Можда, баш свано у својој општини.“

Има мирне, паметне очи и драг децији осмех. Тринаест јој је година. Ту, међу нама, је стално, а ипак смо јој јако далеки и неразумљиви. Лепо јој је у свом измешљеном свету где смо је ми и несвесно отерали. Родитељи су јој доста старији, материјално врло слабо обезбеђени. Тако бистрој девојци није било тешко да врло рано постане свесна своје социјалне обележености. Поред тога, родитељи су је слабо разумели. И како то обично бива, у тренуцима када се осећала потпуно одбачена, а како је била још дете, подршку је потражила у пријатељству оних који су јој по нечему били слични. Разумевање је нашла међу онима који су га исто тако грчевито и безуспешно тражили. А да би се потпуно изоловали од нас који нисмо умели, а можда ни хтели да им помогнемо почели су да пију таблете са црвеним троуглом, који гарантује да ће успети да побегну до вољно далеко од нас који не видимо много даље од себе. (?)

Искрено и без позе прича о себи. Ноге сасвим мирно прекрштене, као да хоће да оповргну нервозу десне руке. Очи јој не беге од наших погледа и потврђују све оно што каже. Врло често се осмехује и чини се да је тај осмех огледало њене помирености са нечим што је за нас табу тема, ружно, проклето и осуђујуће. Само што изгледа осуђујемо погрешне ствари и на погрешан начин. Можда би ипак требало прво себи да судимо и много тога ставимо на своју душу и оптеретимо своју савест.

„Таблете сам почела да узимам са дванаест година. Апаурине и либријуме сам узимала од маме. Н. Н. их је узимала од бабе. Понекад фалсификујемо и неке рецепте.“

Не знам чиме сам незадовољна. Знам да све то тако испада, али не знам како и због чега, а проблеме не решавам, само ми је лепо.

Други нас не воле, али не волимо ни ми њих. М инкога не дирамо, ни ти нас нико дира.

Имала сам проблема са директором, наставницима, милицијом. Имам утисак да ме сви мрзе због тога. Бар се тако опходе према мени. Једноставно, сви су ме одбацили. Не знам зашто нас јуре. Мислим да никоме не сметамо кад седимо на пример код неке зграде.

Највише су на мене утицали другови. Ти људи имају добру душу и слажемо се као једно. Идем заједно на журке и у диско. Увек смо заједно. Причамо о свему и свачему. Ја сам најмлађа у том друштву. У друштву нико никога не тера да узима било шта. Има оних који ништа не узимају. А када имамо делимо. То никад не радим сама. Када имам увек то поделим са неким јер и други мени дају. Дружили би се ми вероватно и да нема таблета, али овако је лепше.

Омладинска организација? Не знам да ли она постоји у школи. Уствари, ништа ме не занима у омладинској организацији. Вероватно бих желела да организујем нешто за себе, али сама ништа не могу.

Завршићу занат. Мрзи ме да идем даље у школу. Од лове коју зарадим... (осмех који јој се појавио на лицу тврдио је да је сувишно дати објашњење). Па, временом ћу вероватно прећи на нешто јаче. Ја бих и сад, али немам лове. Знаш да ће тако смрт брже доћи, али уопште се не плашим. Кад бих имала лову... Једноставно, умрећу пре или касније. Можда други из друштва имају неке планове. Ја их немам. Наговарање обично не успева. Само воља би могла да ме одвоји од таблета. Кад би заволели нешто друго вероватно не би могли тако често да узимамо било шта. Можда би могли да се укључимо у рад омладинске организације. Понекад пожелим да одем на радну акцију.

Само сам се једном заљубила. Дечко је био из мог друштва. Када би ми се свиђао неко ко није из друштва не бих могла да се забављам са њим. Не би могао да ме схвати. А ми, и када се волимо увек смо заједно. Желела бих да будем са неким. Не бих желела породицу, бар сад тако мислим. О деци никад не размишљам. И кад бих имала дете никад не бих желела да пође мојим стопама. Једну своју другарицу сам одвикала од таблета. Ако се ја мучим за лову не морају други. Не желим то нико. Желела бих свакоме да помогнем али не желим да ико мени помаже. Мени је овако лепо. Али, само кратко. После се мучим за лову. Другарицу сам убеђивала да прекине. Причала сам јој како је мени било кад нисам имала ништа. Морала сам све и свашта да радим.

Не бих желела да се променим. И можда је глупо ово што кажем, али нећу да будем „тањир са два лица“. — да одем у неко друго друштво, шминкери или неки други. Други ме сигурно неће примити као старо друштво.

Има још друштава као што смо ми. Нисмо увек заједно. Онако здраво за здраво. Кад нам требају цигарете одемо до њих, или они дођу код нас, кад њима нешто треба.

Сада пушимо грас. Слично је хашишу, али нема таква мирис. Четри цигарете су негде око 50 хиљада. Понекад скупилимо паре па набавимо из Београда. Људи који нам то продају? Па, кад већ узимамо добро је кад имамо да нам прода, али они профитирају на нашем мучењу. Можда се и они труде да прошире круг оних који ће да купују.

Млади о овоме не знају на прави начин. Гледају нас попреко, мисле да смо кретени, али не знају скоро ништа о нама. О дрогама родитељи знају врло мало.

Знају само оно што се прича са стране. Млади знају о томе ипак мало више.

Да нисам имала проблема можда бих таблете пробала, из радозналости, а можда никад не бих почела. Да су ми родитељи мало млађи можда би ме боље разумели.

Један друг ме је питао зашто идем код психолога. Рекао је да ће ме психолог сигурно одати милицији кад би дошло до фирме, пошто су неки лекари већ звали милицију. Не волим човека који је супер када је са тобом, а кад ти окрене леђа све исприча другима.“

Можда све ово није требало испричати другима, али чини нам се да је ова кривица заједничка... Трудили смо се да разговарамо са неким ко је „одрезао наркоман“ и не успешви обратили смо се тек једној „таблетарки“ надајући се да ћемо наићи на пролазно фолирање и релативно безазлену позу, а савест нам је ударила у зид апсолутне апатије која не ма изгледа да се изгуби у нечему не чак ни лепшем, већ бар мало мање тужном.

А онда, када се транестогадишњој девојчини пожели не срећа него мања огорченост, последњи је тренутак да се неко преиспита. Можда да и сви ми размислимо. Јер, сувише је сурово за једно хумано друштво да презире оне који још увек нису престали да буду деца, а већ се свесно убију. И уместо да учинимо било шта што би могло да им помогне сада док још нису прешли на оно најдрастичније, а питање је дана када ће то урадити, ми их презиремо, показујемо прстом и кажњавамо их због сопствених грешака. Па ако и то не показујемо пред другима, зар је могуће да нас бар прећутно не заболи нешто затрпано јако дубоко у ономе што код себе називамо човеком?

НЕНРОФИЛИЈА

Мрска јесења ниша
Спраће мој траг
Негде у даљини непостојећих улица.
Зашто ме следиш?
Име моје никада нећеш стићи
Јер мене већ одавно нема
Само моја сенка понекад промине уклета
Док небо пара црни крст олује
Док се пољано гасим
Могу да будем твоја.
Само до прве зоре.
У свитању дана грићеш
Празнину мртвачке одоре
Ја немам шта да поклањам.
Нико изгледа љубити се са аветима, мој дечаче
Пратити их из топлих постеља
До отворених им гробова
Гледати како из очију које ноћу испијаш
Расте трава.
Јер дању сам леш
Потом страсна љубавница
Провидна незналица.
И твоја несаница.
Пусти ме да мирно почивам
На проназаној гробљу самоубица
Несрећном пољу које и пси заобилазе.
На мојој крстачи ништа не пише
Нећеш сазнати ни моје име нити злочин.
Држиш ми главу међу рукама
Поклукаш да сагледаш лице своје вољене
Док ти се између дрхвних руку
Цере опустошена уста беле лобање
Нико изгледа с безименим мртвима се вољети, мој дечаче?

Ивана

ТЕЛЕКС

Неизбежна акција „Млади-Млади-ма“ ове године прети својим нешто другачијим садржајем. Предстојећи циклус испуњен је занимљивијим и стабилитивнијим дисциплинама (пи-надо,...). Поред ових новости из области рекреације, одређене новине се прожимају и у такмичарском кви-зу. За бољу забаву задужени су такмичари, а нама остаје једино да верујемо у оправданост ове акције.

На првој „резиме“ седници Председништва ОК ССО-е Обреновац о раду комисије (има их 10), резултати су рестриктивни. Поред изузетака (у правом смислу речи) рад се заснивао на планирању рада и конституисању комисија.

По комисијама то би изгледало овако:

— културњаци су организовали приредбу за Копаоник и трибину о заштити животне средине.

— комисија за идејни рад „бацила“ се на ОПШ „Иво Лола Рибар“ и „Трибину 8“.

— спортисти чекају пролеће

— комисија за рад у основним школама потврђује чланство.

— кадровска комисија брине бригу о кадровима О. З. Обреновац.

— и тако редом све до десете.

Рад комисије за информисање, уз велику помоћ свих чланова Председништва (нарочито председника) састојао се у покретању и стварању овог листа.

Крајем прошле године одржана је оснивачна седница О. З. Обреновац. Овом веома значајном скупу присуствовао је велики број (84) задругара.

После веома жучне расправе задругари су потписали Самоуправни споразум, чиме је први пут у Обреновцу формирана самостална Омладинска задруга која ускоро почиње са радом.

ДА ЛИ ЋЕ И ЗАБРЕЖАНИ ИГРАТИ ФУДБАЛ У СВОМ КЛУБУ?

У здравом телу (не) здрав дух

Прича почиње у месној заједници Забрeжје. Подстанкути разноврсним причама обишли смо да видимо шта се тако догађа. Рекли су нам да не желе да износе своје проблеме и да желе сами да их реше. После дунег убеђивања и уверавања да имамо честите намере пристали су на разговор.

Реч је о омладинском фудбалском клубу и проблемима карактеристичним за овај аматерски (?) спорт.

Овај, такозвани, омладински клуб постоји више година и основан је као спортско друштво које би требало да окупља омладинце Забрeжја што се из имена клуба може закључити. Но, појавили су се они амбициозни. Повучени неканвим мегаломанским плановима хтели су да направе можда неко спортско чудо од овог клуба. Пошто средина која омогућује постојање клуба није имала довољно талената кренуло се у потрагу по околини. Наравно ми смо веома обдарена нација што се фудбала тиче тако да им није било тешко да пронађу оне са златним ногама. Током времена прилив тих играча са стране је све више растао тако да су се омладинци Забрeжја нашли у незивадном положају. За њих више није било места у њиховом фудбалском клубу, јер су дошли они талентованији.

На све ово реаговала је омладинска организација Забрeжја. Почела је свађа са председништвом фудбалског клуба. Омладинци траже нови фудбалски клуб који ће бити њихов, а другови фудбалски руководиоци се интензивно залажу да до тога не дође. (Можда се плаше конкуренције). Ипак није наше да о томе судимо. Ми само знамо да је сукоб добио шире размере и да је ствар поверена партијској организацији да то реши. Партијска организација је урадила оно што се од ње очекивало. Позвала је комунисте, чланове председ

ништва клуба на одговорност. Они су наступили веома сигурно. Иако им је испод части да се правдају за оно што нису криви, рекли су да фудбалском клубу има места за све. Они угрожени требало би само да долазе на тренинге и све ће бити у реду (чи тај имаће загарантовано место на клупи реезрвних играча). То што се прича да су играчи добијали неке награде за прелазак из бољих клубова је чиста лаж. Ако неко случајно сумња ту је служба СДН-а. Она ће уништити сваку сумњу. Ако већ омладинци хоће још један тим, ми немамо ништа против, рекоше другови комунисти и на томе се све заврши.

Неке мрачне силе спречише службу друштвеног књиговодства да се овде појави. Омладинци не добише дозволу за оснивање још једног тима. Седница фудбалског клуба заказана за 5. децембар не беше одржана.

Остаје нам да чекамо. Вероватно ћемо дуго чекати. Но будимо стрпљиви. Можда ће једног обећаног да на омладинским спортским друштвима руководити омладинци.

За сада знамо да у првом тиму овог клуба нема незапослених сем оног, који неће да ради. Клуб има и додатна средства од бифеа поред оних од самодоприноса, док је дом где се окупљају млади Забрeжја веома неуређен.

То су поражавајуће чињенице. Још један доказ да је свест оних свесних затајила и да се на омладину заборавило.

Нама остаје да на крају ипак по-сумњамо у ону народну:

У здравом телу здрав дух.

У поверењу:

Сазнали смо да је ових дана контрола СДН-а посетила фудбалски клуб Забрeжје. О евентуалним занимљивостима, уколико их буде било, читаћете у следећем броју.

ВУЧЕ, ВУЧЕ БУБО ЛЕЊА

У критичким и муњевитим тренуцима када је строго забрањено испасати из опојно-пословног и тако модерно-ужурбаног начина живота постоје врло битне ствари које не смеете заборавити ако иоле желите успех. Из љубави према ближњима и из јаке жеље да омогућимо животни успон (читај, блиставу каријеру) суграђанима са којима делимо добро и зло, решили смо да вам откријемо чаробни рецепт успеха. Данле, ако желите сјајну каријеру обавезно у свој речник укључите следеће изразе:

Супер — за све што вас окружује а не знате да објасните, ако осећате одушевљење и желите да изразите одобравања неизоставно употребите ову реч. Дозвољена употреба и у случају ироније (чан врло препоручљиво због, изразите упечатљивости; употребите неограничена иако можда да буде штетна ако се префорсира).

Зацртати — ако желите да околина поверује у аргументе које изнесите обавезно их зацртајте. Ниједна друга реч нема способност да објасни важност нечега као овај новокомпоновани израз. У корист свог ауторитета што више зацртавајте.

Појаснити — заиста је одавно превазиђено нешто објашњавати. Будите уверени да објашњавање није ни близу тако јасно и успешно као појашњавање. Звучи исто времено врло пословно, а и топло и поетично. Ако желите да се истанете убедите друге да им је потребно појашњавање свега и свачега и по трудите се да им то ви великодушно пружите.

Надовезати — не штрчите од осталих, ма шта рекли или урадили обавезно се надовежите на оно што је претходник урадио или рекао; колектив чини више од појединца зато будите у складу (и овај израз би могли да запамтите) и што је могуће чешће се надовезујте; успех је загарантован.

Поред ових изразата без којих вам ни једна врста успеха неће бити отворена препоручљиво је и повремено посеђивање пригодних свечаности (наравно не претерујте и не заборавите да је све у духу стабилизације). Да би показали како сте у дубини своје честите душе родољуб не пропуштајте обележавања ниједног историјског датума (како рече песник: неке године у Југославији су нишне, неке сушне, али све су историјске). Укажујте на сваку негативну појаву у друштву и каријери неће изостати.

Дакле:

Обавезно се надовените да зацртате појашњавање онога што је СУПЕР!

Роман опште пропасти

Има књижевника који нас, док читамо њихова дела, подсећају на тајанствене алхемичаре и магове окружене географским картама и глобусима; чаробњане у чијим се магичним епруветама и ретортама дешавају чудновате, наткада и чудовишне, експлозије нових открића, синхронизационих збивања и гностичких учења. Међу такве писце може се сврстати и Борислав Пекић који, рекло би се, већ својим ранијим делима улази у сам врх југословенске књижевности. Његовом досадашњом успеху, мада мало прикривеном, свакако доприноси и најновији роман — „Беснило“. И не само то, могло би се рећи да овим својим делом Пекић превазилази локалне оквире модерне југословенске књижевности и сврстава се у ред писаца на светском нивоу. Са „Беснилом“ се то није догодило само зато што је радња смештена ван граница наше земље (аеродром Хитроу — Лондон); то није ни само за-

то што су догађаји и личности интернационалног карактера, а ни само зато што припада жанр — роману који је тренутно прихваћен од већег дела читалачке публике. Одржавање тајне треба тражити у интелектуалној чистоти Пекићевог стила изврсно вођењу радње, која се дешава на неколико различитих нивоа, као и на огромном књижевном таленту којег испољава и у мајсторском осликавању људских ликова.

Тема романа је једна свеопшта напализма коју изазива појава нове врсте беснила, чије су крајње консеквенце уништење људске врсте. Преплићући елементе крими приче, научне фантастике, хорора, апокалиптичност, баратајући са ликовима шефова светских сила, обавештајаца и шпијуна, криминалаца и терориста Пекић уводи и мистину која све време лебди над радњом романа.

Шта се то заправо догађа? Једног лепог дана, на аеродром Хитроу сти-

же прошверцовано у дечијој торби, наизглед невинно кученце заражено новом клицом беснила коју је у својој лабораторији (негде у Палестини) произвео бивши нацистички научник, фамозни сатрап модерног доба — доктор Либерман. Раширивши се неслућеном брзином вирус беснила убија четврт милиона људи — практично Хитроу је уништен и пре бацања атомске бомбе коју су у договору употребиле суперсиле. Једини преживели је тајанствени Габријел — арханђел Гаврило — изасланик добра, чија је библијска дужност борба против пошлости и наравно заражених пас који наставља свој пут зла.

Тако Пекић свођењем радње на основна два елемента: на борбу добра и зла завршава роман наравно не уништивши зло. Јасна симболика даје и неке наговештаје о будућности наше цивилизације за коју се чини да садржи више зла него добра.

Једино што преостаје је — прочитати роман.

Школарци, знате ли ко вам кроји судбину?

У једној књизи др. Стипе Шувара (Школа и творница), као поднаслов налази се коментар „у сусрет реформи одгоја и образовања“.

С доста конвенционалног неповерења и конзервативног песимизма с једне стране и пуно елана с друге кренуло се у „сусрет реформи“.

Свака мања експериментисања с једном виталном друштвеном темом као што је образовање, духове, узбуђују а камо ли када је у питању читав реформа. Полазно и доста сигурно реформисано образовање је потискивало класичну поделу средњих школа, и као резултат тога настали су образовни центри. Једна таква „нова школа“ од пре 7 година постоји у нашем граду. За њено оснивање постојали су реални услови, односно услови које је идеја о таквој школи захтевала. Једноставно речено идеја је била (и још је) повезивање удруженог рада и образовања. Велике радне организације као што су ТЕ „Никола

Тесла“ и „Прва Искра“ — Барич и неке мање „Наша Школа“ идр. су требале да буду основ новог начина образовања. Уствари, оне би помогле да се превазиђе боља малог броја производних занимања. У сврху што бољег повезивања ученици Образовног центра изводе практичну наставу и професионалну праксу у наведеним радним организацијама. А те исте радне организације би по завршетку њиховог школовања требало да им обезбеде радна места (!).

Тако је требало да буде, а да ли је било говоре следећи коментари.

„Ма, добро је то замишљено само мамина и татина деца неће да раде“ (Радник УР). „Повратан на старо је неминован“ или „Моли захтеви су радикални“ (професори Образовног центра).

Први велики пропуст је у томе што се целокупни производни део обуке препустио на добру вољу радних организација.

Сви смо сведоци да радне организације остварују премало нових радних места за ученике који су код њих завршили обуку. Тиме онемогућавају ефикасност у остваривању целокупне замисли.

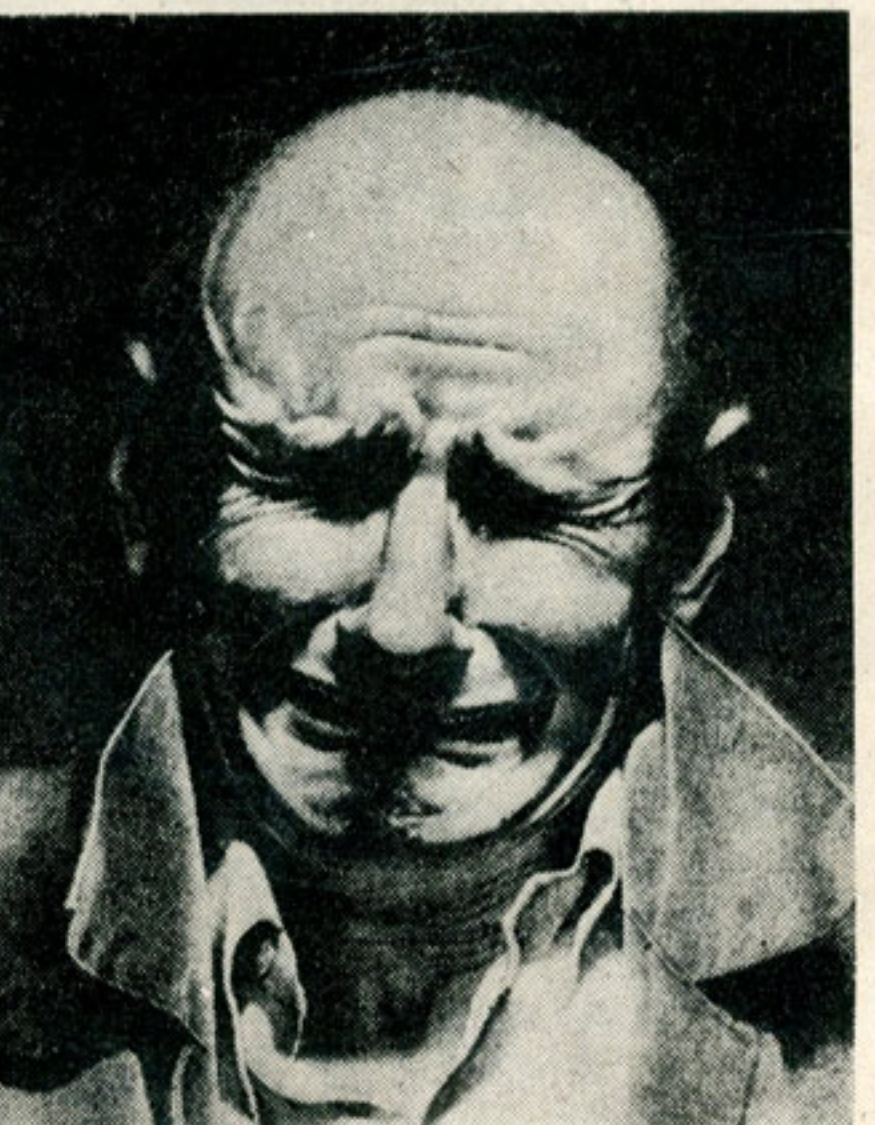
Шта раде ти млади људи после завршене не средње школе? Једино им преостаје да „грабе“ сезонске и задругарске послове (и зараде нешто мало пара). Али, већина остаје на бироу где чека посао, иако је, с мером да нађе посао, завршила одређена занимања (потребна ПО!).

Чињеница да је прекасно за крпење реформе наводи нас на помисао: да ли школству предстоји реформа реформе? Шта би она донела? Можда враћање на старо! То сигурно не, али једино очекујемо да ће се мање манипулисати ђацима.

Реформа је потребна, али вероватно не у школству!

П. С. за оне који не знају др. Стипе Шувар је професор на филозоф-

ском факултету у Загребу, а иначе то др. зарадио је на раду из области социологије. У слободном времену се бави реформом школства.

Нећу да идем у пензију, нећу, нећуу!

ИЗ МОГ УГЛА

Пошто смо у детињству трошили изнад могућности, сада нам у младости, једино преостаје да штедим. Наша младост је незгодна као кратко ћебе. А пошто смо увек били и „нешто између“ и „нешто посебно“, напустили смо застарелу „нову еру“ и ушли у еру стабилизације. Ја не знам када ће престати стабилизација, али знам да једна ера траје дуго.

Наше друштво је превазишло поделу на класе. Ми се делимо на групе. Све су равноправне. Подједнако немају струје.

Када ово будете читали, можда више неће бити поделе по групама. Групе ће можда нестати, али ће поделе остати.

Толико смо се борили да нам одумре држава. Изгледа да смо у томе претерали, па нам одумире и привреда.

Да би спасили привреду морамо ојачати државу...

Држава нам је у агонији. Одумире.

Неки наши другови настављају континуитет револуције тако што се још увек пребацују са положаја на положај.

Ужитак вам приредили

Желите ли славу?

Марјан — главни и одговорни

Зорица — доведена до савршенства почињемо из почетка,

Деса — стручњак за питања тела и духа

Цана и Божан — најхомогенији тандем

Кузе — Дон Кихот двадесетог века

Сандра — љубитељ природе (шуме поготову)

Раде — живела задруга!

Зоран — хшш? жш. ђ59/одафт/4јни (Читај: нашао паре за лист)

Због закона о информисању дајемо и озбиљније виђене редакције.

Околина вас не разуме. Хоћете да се чује ваша реч.

Ако испуњавате ове услове, а уз то имате идеја, парче папира и оловку (таленат и гумица се подразумевају) дођите да сарађујемо.

Налазимо се у Општинској конференцији ССО-е (Дом културе).

Редакција листа „ОЗБИЉНО“

— Дошло време и мора се знати све што се забрља мора да се плати.

— Обавештени, хтели би да знамо колико дугујемо и да ли шта враћамо.

— Слободно реците шта мислите ионано вас нећемо слушати.

— Ми смо веома близу комунизма. Постоји слој људи који рада шта и колико хоће, а узима колико им треба.

— Нако ствари стоје партијске назне ће ускоро имати следећи садржај: „Друже, молим те да се поправиш, јер ако се не поправиш мораћемо поново да те замолимо.“

— Но би гори сад је доли, изрена је стара, ал' памет у главу и она нас вара.

— Запослене можемо поделити на оне који само раде и оне који само управљају.

— Да сам крив не бих био жив, али зато од оних што су криви свани добро живи.

— Многи Југословени су на граници — својих мугоћности.

— Неки су другови само по функцији.

ИЗ ДРУГИХ НОВИНА

— Др Неца Јованов, социолог, у интервјуу „Омладинским“ од 15. I 1984.

— Чуо сам један фантастичан израз од својих студената, „Досадан си као марксизам!“ То је потпуно тачно. Ми смо добили антимарксистички концепт званичног марксистичког образовања младе генерације.

— По мени има смисла учити марксизам ако младе људе навињамо да мисле властитом главом, а не туђом. Свако терање младог света да мисли туђом главом, све једно чијом, нема благе везе са марксизмом.

— Из једног од бројева „Студента“ (8. 6. 1983.)

Већина је запослена, а нико ништа не ради.

Иако нико ништа не ради, производња расте.

Иако производња расте, нигде ништа нема.

Иако нигде ништа нема, сви имају.

Иако сви имају, сви су незадовољни.

Иако су сви незадовољни, сви гласају „за“.

И КОД РЋАЊА ЦРВЕНА ИМА ПРЕДНОСТ —

НИШТА НИЈЕ ТОЛИКО СВЕТО ДА СЕ НЕ БИ ИЗВОЗИЛО.

ОСТАВИТЕ МЕ НА МИРУ — ЈА САМ РЕВОЛУЦИОНАР.

ИДЕАЛИСТИ СУ СЕ СНАШЛИ МАТЕРИЈАЛНО, МАТЕРИЈАЛИСТИ ИДЕАЛНО.

ЈУГОСЛАВИЈА ИЗЛАЗИ НА МОРЕ. РЕТНО, АЛИ ИЗЛАЗИ.

ВИШИ ИНТЕРЕСИ СУ ОПЕТ ОПОЗВАЛИ ИСТИНУ.

НАША ЗЕМЉА ЈЕ МАЛА, АЛИ РАСТРЕСИТА.

ТО СУ ПРАВИ КОМУНИСТИ. ЗАДОВОЉИЛИ СУ СВЕ СВОЈЕ ПОТРЕБЕ.

БИЛО ЈЕ ТО У ЈЕДНОЈ ЗЕМЉИ СЕЉАКА. УВОЗИЛИ СУ ПШЕНИЦУ И КУКУРУЗ.

У КОМУНИЗМУ НА ФУДБАЛСКИМ УТАКМИЦАМА СВИ ЋЕ СЕДЕТИ НА ЗАПАДУ.

РЕЧНИК БИТНИХ ИМЕНА И ПОЈМОВА

ДИЈАЛЕКТИКА — наука о дијалектици

МАРКСИЗАМ — једно учење

ФИЛОСОФИЈА — један од начина за избегавање физичког рада

ДЕФАБУЛАЦИЈА — појам у књижевности (види сиже)

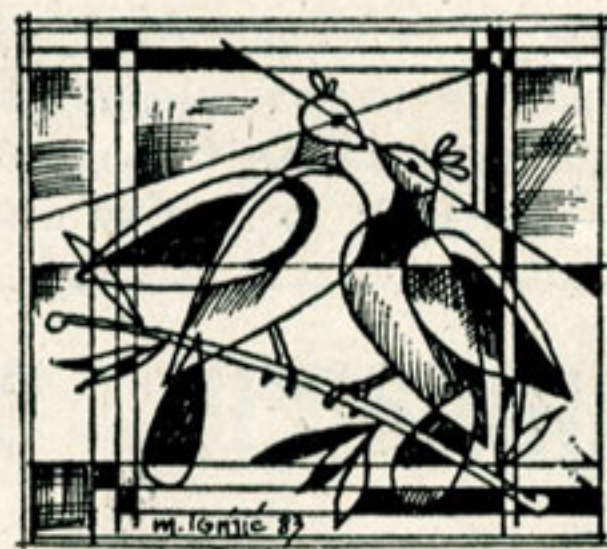
ПОЛИТИКА — активност везана за преварама и лажима

ДРУГИ ЉУДИ — нужно зло

СИЖЕ — појам у књижевности (види фабулу)

БОЕМИ — разликују се од осталих посетилаца нафана по томе што уз пиће пишу и песме

ФРОЈД — по њему ти си обична животиња са мало или нимало слободне воље

ПРАСКОЗОРЈЕ, 26. ОКТОБАР 1917.

КРОЗ ЊЕГОВУ МАМУРНУ ГЛАВУ

ПРОЛЕТЕО ЈЕ ТОГА ЈУТРА

КРВАВИ ГОЛУБ.

НА ФАБРИЦИ ЈЕ БИЛА

ЦРВЕНА ЗАСТАВА.

НЕСХВАТАЈУЋИ ШТА СЕ ДЕШАВА

ПЕЋА ЈЕ С КАЉАВОГ ПРАГА

ЗАКОРАЧИО У ЦРВЕНИ ОКТОБАР.

„ОЗБИЉНО“ лист Савеза социјалистичке омладине Обреновца, Оснивач: Општинска конференција Савеза социјалистичке омладине Обреновца. Издаје: Друштво за информисање. Главни и одговорни уредник: Марјан Стојановић, Издавачки савет и редакција: Зорица Драгачевац, Зоран Николић, Деса Станојевић, Сандра Ненадић, Живко Кузмановић, Божан Бузејић, Славица Павличић, Радоје Радосављевић, Драгољуб Стевановић, Марјан Стојановић. Коректура и лектура: Весна Луновић, Уредништво: ОК ССО, Дом културе, Б. Батаљона 66, тел.: 871-439. Штампано РО „Напредан“, Обреновац, В. Мишића 170, тел. 871-200.